

Θεανώ Ακριβοπούλου

Το αγρίμι

Αθήνα

2020

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου “Πορεία”

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Η Θεανώ Ακριβοπούλου γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη. Σπούδασε στη Δραματική Σχολή του Θεάτρου *Εμπρός* και στο τμήμα Επικοινωνίας και Μέσων Ενημέρωσης του Πανεπιστημίου Αθηνών. Έχει δημοσιεύσει την ποιητική συλλογή *Εξακολουθητικό Φως*, Καστανιώτης 2005.

Email: thea.akrivoroulou@gmail.com

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6909022672

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2019 – Μάιος 2020) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο *Το αγρίμι* της Θεανώς Ακριβοπούλου, συγγραφέα του έργου, διατίθεται ελεύθερα στο διαδίκτυο για ανάγνωση και αναπαραγωγή για μη εμπορική χρήση υπό τον όρο της αναφοράς του ονόματος του δημιουργού και με την επιφύλαξη των όσων ορίζονται αμέσως κατωτέρω. Για κάθε άμεση η έμμεση κερδοσκοπική η μη κερδοσκοπική χρήση ή αναπαραγωγή του έργου απαιτείται προηγούμενη έγγραφη συναίνεση του δημιουργού. Το ίδιο ισχύει και για την μεταποίηση του ή τμηματικής παρουσίας του έργου. Η διάθεση είναι σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY_NC_ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)
[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

ΠΡΟΣΩΠΑ

Μίλτος

Κατερίνα

Αποστόλης

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Είναι μια βροχερή μέρα. Ο Μίλτος τρέμει ξαπλωμένος στο στρώμα του. Σκέφτεται την Κατερίνα. Από τότε που τον φίλησε, από τότε που του μίλησε κατάλαβε πόσο σκληρή είναι η μοναξιά του. Κατάλαβε ακόμα πόσο ανυπόφορη είναι η σχέση του με τον πατέρα. Πριν όλα ήταν μια συνήθεια. Τον πνίγουν οι ενοχές για το παρελθόν του. Όλα εκείνα τα νεκρά χρόνια, γυρνούν στην ψυχή του σαν φαντάσματα. Κρατάει τη φωτογραφία της μητέρας και η μνήμη τον πονά. Τον κεντρίζει να κάνει κάτι. Πρέπει να καταφέρει κάτι με το γράψιμο. Πρέπει να αποδείξει κάτι στον πατέρα, για να έρθει η μεγάλη μέρα της εξιλέωσης. Προς το παρόν, δεν μπορεί να περιμένει μέχρι το Σάββατο, που θα συναντήσει την Κατερίνα. Φοβάται μήπως πεθάνει μέχρι το Σάββατο και δεν θα προλάβει να την δει. « Θα σκοιτάψω » λέει « στη μοναξιά μου και θα σκοιτωθώ. Η μοναξιά είναι πιο βαριά κι από μια πέτρα του κήπου ». Έρχεται ο πατέρας και αρχίζει η γκρίνια. Του λέει πως τον λυπάται να τον βλέπει συμμένο σε μια γραφομηχανή, μόνο και άνεργο. Πως το γράψιμο δεν είναι δουλειά και οφείλει να το παρατήσει. Πως ακόμη αυτό που κάνει, να ηχογραφεί τις σκέψεις του, είναι ψυχική μαλακία. Ο Μίλτος του λέει πως δεν είναι δούλος του και πως θέλει να γίνει συγγραφέας πατέρα του ανακοινώνει πως δεν πρόκειται να δει από αυτόν φράγκο, γιατί τον ξεφτίλισε στους γνωστούς του και έσκισε τις συστατικές επιστολές που θα τον διόριζαν στην τράπεζα. Το Σάββατο γίνεται νέος καυγάς. Ο πατέρας θέλει τον Μίλτο στο σπίτι γιατί έρχονται κάτι ξαδέλφια του. Ο Μίλτος απελπισμένος ανοίγει βίαια την πόρτα να φύγει. Ο πατέρας τον χτυπά με μια ομπρέλα στο κεφάλι. Ο Μίλτος κλαίει. Ευτυχώς έρχεται στο σπίτι του Μίλτου η Κατερίνα. Ο Μίλτος της εξομολογείται τον καταπιεσμένο έρωτα του. Εκείνη του λέει πως πρέπει να ξεκολλήσει από τον πατέρα του. Γενικά στις συναντήσεις τους τον βοηθά να ξεκολλήσει από το ένοχο παρελθόν του και να χτίσει ένα τοίχο ανάμεσα σ' αυτόν και την πραγματικότητα για να μπορέσει να δουλέψει. Τέλος εκδίδεται το βιβλίο του Μίλτου. Το βιβλίο έχει τεράστια επιτυχία και ο Μίλτος γίνεται διάσημος συγγραφέας. Φεύγει για να ζήσει με την Κατερίνα. Ο πατέρας χάνει το έδαφος κάτω από τα πόδια του. Ζητάει συγγνώμη και παρακαλάει για την εξιλέωση.

Αλλάζει ολότελα συμπεριφορά. Λέει πως είναι ένοχος που δεν βοήθησε καθόλου τον γιό του και τα κατάφερε μόνος του. Δικαιολογείται πως ήθελε και αυτός να ζήσει και ο γιός του μόλις μεγάλωνε θα τον ξεχνούσε. Γενικά ο πατέρας αλλάζει ανάλογα με το συμφέρον του. Η εξιλέωση είναι υποκριτική. Θέλει να χαρεί την ευτυχία του γιού του και πιθανόν ένα εγγόνι. Ο Μίλτος πάντως τον συγχωρεί.

Σπίτι πλάι στη θάλασσα. Το σπίτι έχει δύο πόρτες. Η μια είναι στον κήπο που, από μια σιδερένια σκάλα, οδηγεί στο δωμάτιο του πατέρα. Η άλλη είναι η εξώπορτα που οδηγεί στο χωλ, στην κουζίνα και στα δύο δωμάτια. Τα δύο δωμάτια χωρίζονται από μια μεσοτοιχία. Όταν ανάβει το φως φαίνεται το δωμάτιο του Μίλτου. Το δωμάτιο είναι επιπλωμένο μ' ένα κρεβάτι, ένα γραφείο και μια βιβλιοθήκη από φτηνό ξύλο. Είναι ένα παιδικό δωμάτιο. Ένα αμυδρό φώς φωτίζει το σιδερένιο παράθυρο. Το φώς φτάνει ως το περβάζι του παραθύρου και το υπόλοιπο δωμάτιο μένει σκοτεινό. Ο Μίλτος ανάβει τη λάμπα. Στέκεται στο παράθυρο. Ύστερα βγάζει από το συρτάρι του γραφείου του ένα κασετόφωνο ηχογράφησης. Οι κινήσεις του είναι αργές σαν να τελεί μια ιεροτελεστία.

Μίλτος: (μιλάει στο κασετόφωνο) Μ' αρέσει να παρακολουθώ τον εαυτό μου και ύστερα να καταγράφω τις κινήσεις μου στο κασετόφωνο. Θέλω να έχω κάθε μέρα μια σταθερή εικόνα του εαυτού μου. Βλέπω την όψη μου όπως είναι. Δεν θέλω να διασαλευτεί η τάξη μου. Αν δεν βλέπω την εικόνα μου συνέχεια νοιώθω χαμένος. (Ύστερα από παύση) Πρέπει να ξυριστώ και να βάλω τα καλά μου. Το Σάββατο θα δω την Κατερίνα. (Βγάζει τα ρούχα του από την ντουλάπα και τα κρεμάει στην πόρτα. Στρώνει το κρεβάτι.) Τι συντριβή. Χαμένη προσπάθεια. Τα φώτα σβήνουν και νύσταξα. Μπορεί να γίνει μια έκρηξη στον κήπο. Όμως τι γίνεται εντός μου. Η μοναξιά ροκανίζει τον χρόνο σαν ποντίκι. Οι ρεμβασμοί μου απλώνονται στο στρώμα μου και λησμονούμαι με τον καιρό από τους άλλους. Το βλέμμα του πατέρα πάνω μου γίνεται σκληρό και κριτικό. Στο πίσω μέρος του κεφαλιού μου έχω μια ζωγραφιά. Είναι το ήρεμο τοπίο της θάλασσας, με τα πλοία και τους φωνακλάδες στο λιμάνι. Το ετοιμόρροπο γιαπί απέναντι. Όλη μέρα η ίδια εικόνα. Με τον καιρό μοιάζει με σύνθεση. Οι ίδιες εικόνες των περαστικών από το παράθυρο και οι γρήγορες εικόνες στο ίντερνετ με στιγμάτισαν και αυτές. Ποιοί να είναι, πώς να ζουν; Δεν βλέπω κανέναν άνθρωπο εκτός από τον πατέρα. Και αυτός χρησιμοποιεί το σπίτι σαν ξενοδοχείο. Στο πίσω μέρος του κεφαλιού μου

έχουν απωθηθεί τόσα που δυσκολεύομαι να δω την όψη μου. Με κόπο διασχίζω τις σκοτούρες μου. Και καθαρίζω. Τρέμω σαν το φύλλο για μένα. Όταν είμαι με κόσμο δυσκολεύομαι να βγάλω μια κουβέντα από το στόμα μου. Πρέπει να διασχίσω τόση σιωπή και χαμένο χρόνο. Για να προλάβω την επαφή. Ή την αγάπη. Ή το φιλί. Όπως με την Κατερίνα. Είμαι ερωτευμένος μαζί της από το γυμνάσιο. Περιμένω δηλαδή δέκα χρόνια. Είναι ανάλαφρο και όμορφο κορίτσι. Μέχρι το Σάββατο είναι μια βδομάδα. Το Σάββατο θα βγούμε. Κι όμως δεν τη φίλησα ακόμα. Δεν έγινε δική μου. Το φιλί δένει. Τα λόγια πετούν. Μεσολαβούν τόσα συννεφιασμένα απογεύματα, που το ρολόι θα χτυπήσει πέντε. Μέχρι το δικό μας ραντεβού. Μας χωρίζουν τόσα παγωμένα σπίτια και η απέραντη θάλασσα. Είμαστε μακριά ακόμη. Και είναι τόσοι άντρες δίπλα της. Σε τι να πιστέψω; Μα το Σάββατο θα γίνει δική μου. (ύστερα από σιωπή) Όλες αυτές τις ξεχαρβαλωμένες εικόνες, που κινούνται και αποσπούν την προσοχή μου, προσπαθώ να τις συνθέσω σε μια μοναδική εικόνα. Όλα εξαρτώνται από μια εικόνα. Μοιάζει μ' ένα σχέδιο ζωής που ύστερα μπορώ να υλοποιήσω. Μόνο που η εικόνα μου σπάει. Σε χιλιάδες εικόνες. Πάλι απ' την αρχή. Σαν ψεύτικο μπαλόνι. Το μυαλό μου χύνεται στα πόδια μου και κάτι πάει στραβά με τη ζωή μου και με το μυθιστόρημα που γράφω. (δυνατά) Μια βόμβα υπάρχει εδώ που με τορπιλίζει. Ο πατέρας μόλις χθες μου είπε ότι δεν μπορεί να με συντηρεί άλλο. Ψάχνω να βρω δουλειά ως δημοσιογράφος. Επικοινωνώ με κάποιους ανθρώπους μέσω ίντερνετ. Είναι γνωριμίες μου από το πανεπιστήμιο. Οι άλλοι πηγαίνουν σε κάτι δεξιώσεις και μεγάλα τραπέζια. Εγώ δεν έχω τα χρήματα. Και το κινητό μου είναι κομμένο. Ας μην μιλήσουμε για αγάπη μετά απ' όλα αυτά. Βέβαια επειδή είμαι νέος, αφήνω το παράθυρο συνέχεια ανοιχτό. Εισβάλλει η βία του κόσμου. Αν το κλείσω όμως, θα πάθω ασφυξία. Θα κλειστώ ερμητικά στον εαυτό μου σαν να 'μαι εγγαστριμυθος. (κλείνει το κασετόφωνο. Το κλειδώνει στο συρτάρι του γραφείου του και βάζει το κλειδί στην τσέπη του.)

Αποστόλης: Στο κενό. Πέφτουν τα λόγια μου. Μην κοιτάς έξω απ' το παράθυρο όταν σου μιλάω. Σεβάσου την παρουσία μου. Ήρθα από τη δουλειά. Τα χέρια μου είναι βρώμικα. Πρέπει να πλυθώ. (αφήνει το φαγητό στην κουζίνα και πλένει τα χέρια του.) Έφερα φαγητό από τα ντελίβερω. Μου κόπηκε όμως η όρεξη. Τι κάνεις αλήθεια πάνω σ' αυτά τα ημερολόγια; Τι σχεδιάζεις; Και εγώ τι είμαι για σένα; Ένας μαλάκας που σε ταΐζει και σε νταντεύει; Σε χάιδεφα αρκετά. Σήμερα στη δουλειά μου κάναν παρατήρηση γιατί είχα την έγνοια σου. (ύστερα από σιωπή) Θα φύγω πάλι. Σήμερα έχει τα γενέθλια της η Σοφία. Τι σου ήρθε και της είπες ότι διασιεδάζει μαζί σου. Προσπαθείς να διώξεις το μόνο αποκούμπι που έχω για τα γεράματα. Σύνελθε Μίλτο. Είμαι πολύ θυμωμένος μαζί σου.

Μίλτος: Και δεν σου φαίνεται. Γλίστρησες αθόρυβα στο σπίτι σαν τον κλέφτη. Τι θεατρνισμοί είναι αυτοί πάλι; Κράτα τα σχέδια που έχεις για μένα για τον εαυτό σου.

Αποστόλης: Όχι Μίλτο. Θα πληρώσεις αυτήν σου την αδιαφορία. Η αδιαφορία σου με πληγώνει. Θα επέμβω στη ζωή σου, γιατί είμαι πατέρας σου. Όταν μάλιστα είσαι εικοσιπέντε χρονών και είσαι χωρίς δουλειά.

Μίλτος: Σταμάτα. Σαν τον κλέφτη, κλέβεις τα όνειρα μου. Κλέβεις τα σχέδια μου, μέσα απ' την ψυχή μου και μέσα από τα τετράδιά μου. Αυτό το σπίτι δεν έχει ψυχή. Είναι άδειο. Με διώχνεις πατέρα. Μόνο που αυτό το σπίτι είναι της μάνας μου. Μου ανήκει.

Αποστόλης: Πως κλέφτης; Δεν έβαλα και το χέρι μου στην τσέπη σου. Απ' ότι ξέρω εγώ σε ζω.

Μίλτος: Το βάζεις όμως εντός μου. Όλο το χέρι.

Αποστόλης: Επειδή σε θεωρώ ονειροπόλο. Μ' αυτά τα επικίνδυνα ημερολόγια σου όλη μέρα. Τι εσωτερικός κόσμος και μαλακίες μου λες σήμερα. Το σπίτι είναι παλιό. Έχει φθορές. Κάποιος πρέπει να το συντηρεί. Όλα εδώ τα βρίσκω ακίνητα. Ακόμα και τα χνώτα σου στο τζάμι. Θα γίνουν κρύσταλλοι. Μήπως θέλεις ν'

αφαιρέσουμε το ταβάνι για να βλέπεις ουρανό; Να λούζεσαι στη λιασιάδα μες στα λουλούδια, να φαντασιώνεσαι ότι σ' αρέσει, να ζεις ελεύθερος από κοινωνικές υποχρεώσεις; Να μην κάνεις καμία δουλειά και να ασχολείσαι με τις ποιητικές σου εμπνεύσεις; Έτσι θα ρημάξεις Μίλτο. Η ζωή ανταμείβει με χαστούκια τους ονειροπόλους. Τα αντικείμενα γίνονται σκληρά και αιχμηρά όταν βρίσκονται σε αχρησία. Και η βοήθεια δεν έρχεται από τους ουρανούς όταν τη ζητάς.

Μίλτος: Μου στρέφεις όλη την καθημερινότητά μου εναντίον μου. Μοιάζει με τον τροχό με τα μαχαίρια στο τσίρκο. Και αυτό μόνο και μόνο γιατί θέλω να γίνω συγγραφέας. Με αντιμετωπίζεις σαν ανάπηρο. Βλέπω ήδη τον εαυτό μου ανάπηρο. Όλα γίνονται ανεξέλεγκτα. Πέφτουν μαχαίρια πάνω μου και με σκοτώνουν. Όλα γίνονται αστραπιαία. Η μοίρα μου με ξεχνά. Από τη βιασύνη σου να με ξεφορτωθείς. Με βλέπω ήδη νεκρό με εσένα να με κλαίς. Να κλαίς για τη ζωή μου, σαν να έχει προορισμό να πάει χαμένη. Έχεις πλάσει και την μοίρα μου και το ριζικό μου, σαν να είσαι κανένας θεός. Μ' έχει στιγματίσει αυτή η εικόνα. Βιάζεις την προσωπικότητά μου.

Αποστόλης: Θέλω απλά να σε υπερασπιστώ. Σε βλέπω σαν ένα μεγάλο ανυπεράσπιστο παιδί. Άφησέ με να σ' αγγίζω.

Μίλτος: Όχι.

Αποστόλης: Είσαι ίδιος με τη νεκρή μητέρα σου. Άιαμπτος και απόμακρος.

Μίλτος: Εκεί έχεις μείνει εσύ; Μεγάλωσα πατέρα.

Αποστόλης: Πάντως αυτά τα ημερολόγια και τα όνειρα μου φαίνονται επικίνδυνα εμένα. Είσαι συνέχεια σαστισμένος. Αφηρημένος. Σαν χαμένος. Πρόσεχε μην κόψεις κανένα χέρι στον κήπο. Ή μην τσακιστείς εκεί στο γιαπί που πηγαίνεις βόλτες με τη μηχανή σου.

Μίλτος: Είσαι ένας διάβολος πατέρα. Παρουσιάζεις μια τέλεια εικόνα και δεν κάνεις άλλο από το να με εκβιάζεις. Τι δουλειά έχεις εσύ με τα ημερολόγιά μου; Με τα δικά μου σχέδια; Όλη η ομορφιά και η γαλήνη χάθηκε. Κάποιο άπονο

χέρι με βιάζει την ώρα που γράφω. Είναι η πιεσμένη μου ανάγκη να ζήσω τα καλύτερά μου χρόνια. Να έχω ένα σπίτι. Έναν άνθρωπο. Το ίδιο χέρι θέλει να φτιάξει τον κήπο κατά τα γούστα του. Τον κλαδεύει και τον καταστρέφει. Δεν έχω που να κοιτάζω. Και από μια αδεξιότητα από μια τρύπα στο τζάμι, που δεν πρόσεξε κανείς, παθαίνω πνευμονία και πεθαίνω. Ένα φως λάμπει. Είναι η λάμπα του δρόμου. Το γιαπί καθρεπτίζεται στο τζάμι. Νομίζω πως βλέπω την Κατερίνα. Τρέχω εκεί. Είναι ετοιμόρροπο. Ένας όροφος πέφτει πάνω μου και γίνομαι κιμάς.

Αποστόλης: Απλώθηκες φαρδύς πλατύς στο κρεβάτι και άρχισες τη λυπημένη σου κλάψα. Σαν να ακούω ένα τραγούδι στο ραδιόφωνο. Είναι βαρύ. Κλείνω την πόρτα και αλλάζω δωμάτιο. Με ευχαριστεί που σβήνει αργά. Γλιτώνει η ακοή μου.

Μίλτος: Εσύ όλα τα βλέπεις σαν ευχαρίστηση. Μόνο που η πόρτα κλείνει στα μούτρα μου. Αν βρω πολλές πόρτες κλειστές; Το φοβάμαι. Λες να χρειαστώ ψυχίατρο; Χρειάζομαι κάποιον άνθρωπο.

Αποστόλης: Πρόσεχε Μίλτο. Δεν έχω λεφτά να τα δίνω στους ψυχιάτρους. Μετά δεν αντέχω τους αρρώστους.

Μίλτος: Προσπαθείς να πετύχεις κάποιο σκοπό;

Αποστόλης: Βέβαια και έχω κάποιο σκοπό. Να σε δω αποκαταστημένο. Και να γλιτώσω απ' το άγχος σου και από την ευθύνη. Γι' αυτό και ήταν καταπληκτική η ιδέα μου, να σε διορίσω στην τράπεζα. Όμως εσύ, τα έκανες θάλασσα και εκεί. Με τί μυαλό παιδί μου έσκιρες τις επιστολές που σου έδωσα; Με έκανες ρεζίλι σε όλους τους γνωστούς μου. Με έπαιρναν τηλέφωνο και μου έλεγαν πού είναι επιτέλους ο γιός σου; Και εγώ σίγουρος, τους έλεγα θα περάσει. Και εσύ δεν εμφανίστηκες ποτέ. Είμαι πολύ θυμωμένος μαζί σου. Είχα υποσχεθεί στον εαυτό μου πως δεν θα σου ξαναδώσω χρήματα. Όμως το ξανασκέφτηκα. Θα σε συντηρώ για λίγο καιρό ακόμα. Αν μου υποσχεθείς πως θα ψάξεις για δουλειά.

Μίλτος: Ο ουρανός γέρασε. Δεν στέκει στη θέση του. Η σιληρή επιφάνειά του κόβεται από ένα άστρο. Δίχως ζωή. Μανιασμένα άστρα πέφτουν πάνω μου. Η γη είναι ένα βουνό από σκόνη και νερό. Βουτώ στις λάσπες. Κρατώ κάτι ραγισμένα άστρα. Ραγισμένα όνειρα και ελπίδες. Κρατώ στο μυαλό μου το κοσμικό επεισόδιο. Επιδρομή ούφο καταστρέφει το ήρεμο δωμάτιό μου. Στο γραφείο μου σταλαγματιές από τον ιδρώτα μου. Τρέμω από τον φόβο μου. Υπάρχει εδώ μια απειλή. Με απειλείς να γίνω υπάλληλός σου. Ή καλύτερα δούλος σου. Όχι λοιπόν. Θα γίνω συγγραφέας. Καταγράφω τη στιγμή της έκρηξής μου. Και δεν πάω στην τράπεζα, γιατί δεν θέλω να θραυτώ εκεί για πάντα με τα όνειρά μου.

Αποστόλης: Το ούφο είσαι εσύ. Δεν έχεις να στηριχτείς πουθενά. Μόνο αν βρεις δουλειά, θα έχεις να στηρίζεις κάπου τα όνειρά σου. Πάρε το είδηση πως εγώ κάνω κουμάντο σ' αυτό το σπίτι. Πάρε 50 ευρώ να βγεις με την κοπέλα σου. Να ετοιμάσεις και βιογραφικά και φωτογραφίες. Και μην περιμένεις ν' ανακαλύψουν την ιδιοφυία σου. Χτύπα καμία πόρτα. Δημιούργησε επαφές. Πρέπει να οσμίζεσαι την ευκαιρία σαν το λαγωνικό. Χτύπα μερικά κουδούνια.

Μίλτος: Τόσα φέματα καταντούν απειλή. Λίγο σιοτάδι μόνο φτάνει από το παράθυρο ως εδώ. Και αυτό το άρρωστο φως της λάμπας σαν λάμπα νοσοκομείου μ' ερεθίζει. Με λες αγάριστο και τεμπέλη. Όμως εγώ στέκομαι εδώ γυμνός. Γυμνός από τα όνειρα και τα σχέδια μου. Γυμνός από το μέλλον μου. Και αυτό φαίνεται σε ηδονίζει. Η μέρα κρύφτηκε πίσω από τη θάλασσα. Ένας φόβος πλανάται μαζί με απειλές. Παλεύω με τα αισθήματά μου και αυτά εκμηδενίζονται. Θέλεις να αγοράσεις τα όνειρά μου. Να τα τεμαχίσεις μέσα στη χούφτα σου. Σε αντάλλαγμα μου προσφέρεις λίγα χρήματα και πιθανόν μια θέση εργασίας. Θέλεις δηλαδή να γίνω το παιχνίδι σου. Όχι πατέρα. Δεν θα σου το επιτρέψω αυτό.

Αποστόλης: Τι λόγια φλογισμένα είναι αυτά; Θα καείς και εσύ πολύ γρήγορα. Τώρα γιορτάζεις για τα ερείπιά σου. Τα χρωματίζεις με πολύχρωμες εικόνες. Τα ονομάζεις όνειρα. Αποθεώνεις τον εαυτό σου μόνος σου. Στέκεσαι στις βιτρίνες

των βιβλιοπωλείων και περιμένεις να δεις εκεί το βιβλίο σου. Να γίνεις ένας σταρ. Θα πάθεις καμιά αυτοανάφλεξη από την πολλή λάμψη. Θα καείς μοναχός. Τι περιμένεις να σου φέρει ο καιρός; Μόνο περιμένεις μοναχός. Η μητέρα σου θα είχε μολυνθεί από αυτή τη βρωμιά. Κρατάς τις φωτογραφίες της σαν να είναι ζωντανή ακόμα. Σαν να έχει αισθήματα. Σαν να μπορεί να σε σώσει από μένα. Να σε καθοδηγήσει. Φυτοζωείς εδώ μέσα. Μ' αναμνήσεις και όνειρα. Εγώ δεν έχω καιρό ούτε να αναπνεύσω από τη δουλειά μου στη Δ.Ε.Η. Με βασανίζεις και μένα για να σε ζω. Σύνελθε Μίλτο. Όσο είναι ακόμη καιρός.

Μίλτος: Πάψε. Δεν μπορώ να σ' ακούω άλλο. Αυτό μοιάζει με εφιάλτη δίχως διέξοδο. Στρέφεις το μίσος σου εναντίον μου τόσο ελεύθερα. Κάποιος πρέπει να σου φράξει το στόμα. Θα φύγω λοιπόν από το σπίτι. Θα ζητήσω δουλειά στην καφετέρια που ήμουν πέρσι και θα σου αδειάσω τη γωνιά. Να βρεις άλλο παιχνίδι να παίζεις.

Αποστόλης: Είδες πόσο αδύναμος είσαι. Λειτουργείς αυτοκαταστροφικά μόλις σε πιέσω λίγο. Δεν πρόκειται για μίσος. Λάθος εικόνα έχεις για μένα. Δεν θέλω να χάσω τον γιό μου Μίλτο. Το υποσχέθηκα στη μητέρα σου πως θα σε βοηθήσω. Νοιώθω κάποιες ενοχές για κείνη. Εξάλλου από κει σε απολύσανε. Το να πηγαίνεις να παρακαλάς πάλι δεν μ' αρέσει. Έχω και εγώ μια αξιοπρέπεια. Γιατί δεν ακούς τον πατέρα σου; Έλα με τα νερά μου. Να συνεννοηθούμε σαν άντρες. Παράτα αυτά τα ημερολόγια και τα γραψίματα. Να βρούμε μια θέση να φτιάξεις τη ζωή σου. Δυσκολεύομαι να συνεργαστώ μαζί σου και αυτό με λυπεί.

Μίλτος: (ανοίγει το παράθυρο) Το φως είναι ανακριτικό εδώ μέσα. Άσε με να δω τη θάλασσα. Θέλω να παρηγορηθώ για τις πληγές μου. Τι απέραντη ομορφιά. Και όμως ένα βαρίδιο με τραβά κάτω από τη γη. Δεν μπορώ να δω μπροστά. Βλέπω τον τεράστιο όγκο του κορμιού μου. Μάλιστα την πίσω όψη μου. Άσε με να δω την ομορφιά πατέρα. Θέλω να ονειρευτώ ξανά. Όπως το πρωί. Ήταν μια μέρα που

βυθίστηκε. Η επιφάνεια της θάλασσας μοιάζει τεχνητή τώρα. Πίσω ξεπρόβαλαν τα σπίτια. Χάθηκαν και οι φωνές. Κάποιοι κάνουν πως καυγαδίζουν. Βαλτώσαμε.

Αποστόλης: Ναι βέβαια Μίλτο. Γιατί έχεις το άγχος της επιβίωσης. Αλλιώς θα ήσουν ευτυχισμένος. Εγώ άλλωστε ως ποτέ μπορώ να σε ζω;

Μίλτος: Γαντζώνεις τα νύχια σου πάνω μου. Αλλά μου ήρθε μια ιδέα. Βλέποντας τον ορίζοντα να κρέμεται στη θάλασσα. Να εκεί πάνω θα χτίσω την παράγκα μου. Στη συννεφιά του ουρανού. Θα αντέξω τη μπόρα και την καταστροφή. Θα κουβαλήσω το μέλλον μου και θα το χτίσω με τα χέρια μου. Θα γιατρέψω μόνος μου τις πληγές μου. Θα χτίσω τη ζωή μου και τα όνειρά μου στον ουρανό. Μακριά από την επιρροή σου και από την εξάρτησή σου. Και για να τα καταφέρω, θα βάλω όλες τις επιδέξιες κινήσεις του κορμιού μου και του μυαλού μου. Όλη τη δύναμη της ψυχής μου. Θα χτίσω ένα σπίτι και πάνω στον λόφο. Θα στρέψω τη ματιά μου στην ομορφιά. Και όλα αυτά θα τα καταγράψω. Όπως κάνω κάθε μέρα. Και θα προσφέρω τις υπηρεσίες μου σε άλλους. Όχι σε σένα. Για να κερδίσω τη ζωή μου. Αρκεί κάποιος να μου απλώσει το χέρι. Και αυτή θα είναι η Κατερίνα. Όχι εσύ.

Αποστόλης: Μια χαλασμένη αντίληψη μπορεί να καταστρέψει τα πάντα. Τα παιχνίδια του μυαλού σου. Κοίτα τον. Δεν χωράει μέσα στα παπούτσια του. Κρύβεται. Έχει αναπτύξει έναν μηχανισμό αδιαφορίας. Για μένα και τη μητέρα του. Και τώρα θέλει να φύγει. Να χτίσει ένα σπίτι και πάνω στον λόφο. (Ύστερα από σιωπή) Απογυμνώνεσαι από κάθε αλήθεια. Ύστερα δεν θα είναι καλά. Όταν το παιχνίδι του μυαλού σου σε αφήσει σε μια ερημιά. Και τα φώτα του λιμανιού σβήσουν. Θα απλωθείς στη σιωπηλή νύχτα. Και η ομορφιά του σκοτεινού ουρανού θα είναι μόνο μια ρετρό φωτογραφία. Δεν θα χωράει εκεί η εικόνα της μητέρας σου και η δική μου. Μετά δεν θα χωράει και η δική σου. Και θα δεις πως το σπίτι σου ήταν μόνο μια παγίδα. Παγιδευμένος πλάι στους νταήδες του λιμανιού.

Μίλτος: Εσύ έχεις κατεστραμμένη μνήμη όχι εγώ. Ποιός σου είπε λοιπόν πως είναι χαλασμένες οι αντιλήψεις μου; Μπορώ και βλέπω καθαρές τις εικόνες των ονείρων μου. Δεν φοβάμαι τις ερημιές και τους νταήδες. Το βρίσκω αστείο. Ένα αστείο παιχνίδι που σε ευχαριστεί να παίζεις μαζί μου. Σε γεμίζει χαρά να με τυραννάς βλέπω. Όχι λοιπόν. Δεν είμαι δούλος σου. Μπορώ να βρω μια δουλειά και να φτιάξω ένα σπίτι μόνος μου. Άλλωστε έχω αποφασίσει να γίνω συγγραφέας είτε σου αρέσει είτε όχι.

Αποστόλης: Τότε πως έχεις ξεχάσει τις αναμνήσεις σου μαζί μου; Που σε μεγάλωσα με τόση στοργή και αφοσίωση από μικρό παιδί;

Μίλτος: Δεν τις ξέχασα. Προσπάθησα να τις ξεκαθαρίσω. Μέσα στην τριβή της καθημερινότητας. Τον πόνο που γεννά η βία και οι χοντροκομμένες κινήσεις σου. Πάνω στα αντικείμενα. Τους τοίχους και το σπίτι. Αποτύπωμα από δηλητήριο.

Αποστόλης: Προσπάθησε να με καταλάβεις. Ήταν άδειος ο χρόνος μου όταν πέθανε η μητέρα σου. Χρειάστηκα μια σύντροφο για να τον γεμίσω. Τελικά βρήκα τη Σοφία. Ήθελα μόνο να γίνεις γερός και κοινωνικός. Φοβόμουν μήπως χάσω τον έλεγχο με σένα μόνος μου. Ήσουν ατίθασο παιδί.

Μίλτος: Εμένα με κράτησε ο θάνατος δέσμιο του για πάντα. Η αργοπορία και η σιωπή. Έπρεπε να το σεβαστείς όμως δεν το έκανες. Από τη βιασύνη σου να με ξεφορτωθείς.

Αποστόλης: Δεν βιαζόμουν. Λάθος το κατάλαβες. Νόμιζα πως ήσουν ευτυχισμένος. Ήσουν ικανός στο σχολείο και είχες καλές παρέες. Σε έβλεπα ήδη να μεγαλώνεις και να γίνεσαι ένας σπουδαίος άντρας.

Μίλτος: Και το μαρτύριο της τιμωρίας; Τι έχεις να πεις για αυτό;

Αποστόλης: Γιατί να απολογηθώ; Δεν νοιώθω ένοχος. Δεν έχω τα δικά σου πάθη. Όλα αυτά με φόβισαν. Μου φάνηκαν ύποπτα. Καθώς και οι μοναχικές σου δραστηριότητες. Όλες εκείνες οι ανορεξίες και οι συχνές ασθένειες. Πίστευα πως δεν θα μπορέσεις να στηρίξεις τον εαυτό σου μεγαλώνοντας.

Μίλτος: Απλά σιχαινόσουν τους αρρώστους. Δεν ήθελες να με φροντίσεις.

Αποστόλης: Όχι απλά φοβόμουν μήπως χάσω τον έλεγχο.

Μίλτος: Αυτό το παιχνίδι πρέπει να σταματήσει. Είναι γελοίο. Μου φέρεσαι σαν να είμαι κανένα ανδρείκελο ή δούλος σου. Μα δεν θα σου περάσει. Φτάνει πια πατέρα. Πήγαινε στη Σοφία σήμερα να κοιμηθείς. Θέλω να μείνω μόνος μου.

Αποστόλης: Δεν θα με διώξεις εσύ από το σπίτι μου. Θα πάω στη Σοφία για λίγο. Πάρε λίγα χρήματα να έχεις. Και θυμήσου πως πρέπει να τα βρούμε εμείς οι δύο.

Μίλτος: Πήγαινε πατέρα. Θέλω να σιεφτώ μόνος.

Αποστόλης: Πηγαίνω. Σου έχω φαγητό στην κουζίνα.

Μίλτος: Δεν πεινώ. Αντίο.

Αποστόλης: Αντίο.

Μίλτος: Μια συνείδηση που ζυπνά είναι κάτι εύθραυστο. Όταν είσαι τόσο νέος είσαι ευάλωτος. Η κάθε μέρα μοιάζει καινούρια. Θα πάω στην εφημερίδα να βρω τον αρχισυντάκτη. Ξαφνικά μόλις πλησιάσω στο γραφείο του κ. Αλκιβιάδη όλος αυτός ο κόσμος θα νεκρωθεί. Ο κ. Αλκιβιάδης κοιτάζει τους νέους με το φως του σβηστό. Μέσα απ' τους καθρέπτες του. Μοιάζει με το αίνιγμα της σφίγγας. Δαιδαλώδης διάδρομοι και μια κρεμασμένη λάμπα μόνη της. Κάπου στην άκρη του μυαλού μου με βλέπω ήδη να στέκω μπροστά του ακίνητος και βουβός. Πώς θα χωρέσουν τα χέρια μου στη γραφομηχανή; Ξέρω πως είναι ένας ψεύτικος φόβος. Μόλις αφανιστεί θα πάρω δύναμη. Για να μπορώ εντός μου να κινηθώ. Να μην νικηθώ από το ευρύχωρο γραφείο του και την πληθωρική φιγούρα του. Με την πρώτη μας επαφή θα του ζητήσω δουλειά. Θα του ζητήσω τη γνώμη του για το έργο μου και για ένα άρθρο που έχω γράψει. Και θα αφήσω τα υπόλοιπα να προκύψουν.

(Στο ίδιο σπίτι. Χτυπάει το κουδούνι. Μπαίνει η Κατερίνα)

Μίλτος: Είναι πολλά τα χρόνια αγάπη μου. Από το λύκειο που ήμασταν μαθητές. Πόσο χαμένος είχα νοιώσει τότε με τον χωρισμό μας. Μα σε αγαπώ ακόμα. Τι

έμεινε από όλα εκείνα τα χρόνια; Έζησα έναν χαλασμό. Προσπάθησα να κρατηθώ από τα φτερά της αγάπης. Μα εκείνα έσπασαν. Ήθελα να πετάξω ψηλά. Μα βρέθηκα μέσα στις λάσπες του κήπου. Τυλιγμένος στα δίχτυα του θανάτου. Το σώμα μου υγρό και γλιστερό. Σαν κανενός ερπετού. Έπρεπε να αγαπήσω ή να μισήσω τον εαυτό μου; Έπρεπε να τον αγαπήσω Κατερίνα. Δεν ήθελα να λουφάξω μέσα στην κόλαση των τιμωριών και των διαταγών. Όταν έσπασα τις αλυσίδες μου ένοιωσα τόσο μόνος. Ένοιωσα σαν το ερπετό που προσπαθεί να γαντζωθεί από την επιφάνεια του κήπου. Τότε μου ήρθε η ιδέα πως αν γίνω συγγραφέας. Πως αν γράψω ένα μυθιστόρημα για την αγάπη. Ή δημοσιογράφος σε μια εφημερίδα. Θα ήταν μια θαυμάσια ιδέα. Θα μπορούσα με ένα μαγικό τρόπο να ανελιχθώ στην επιφάνεια. Πόσο απόκοτη σκέψη και δειλή. Σιέφτηκα αυτό τον τρόπο στην απελπισία μου. Μόνο και μόνο γιατί κανείς δεν μου έδινε ένα σχοινί. Να ανέβω στην επιφάνεια. Ο πατέρας τραβούσε το σχοινί και βρέθηκα στο κενό. Και φέρθηκα σαν δειλός. Ανάπηρος για αγάπη. Θεέ μου πόσο σε πλήγωσα. Μα τι είμαστε επιτέλους αν δεν είμαστε ικανοί να αγαπήσουμε; Και ύστερα ο χωρισμός μας. Πόσο βασανίστηκα να ήξερες μονάχος στο ερημητήριό μου. Μα δεν σε ξέχασα. Δεν σε ξέχασα ποτέ.

Κατερίνα: Είναι μόνο ο έρωτας; Ή ένας καθρέπτης που βλέπεις τον εαυτό σου να σκορπίζει μαγεία μονάχος. Είσαι σαν σπασμένο φύλλο. Όταν αγωνίζεσαι να δώσεις ένα όνομα σε αυτήν τη μαγεία. Να τη βάλεις στον χρόνο σου, στο πρόγραμμά σου. Και εμείς είχαμε πολλές τέτοιες στιγμές. Μόνο που κάποιο χέρι θέλησε να τις χαλάσει. Μάλλον ήμασταν παιδιά. Δεν ξέραμε πως να τις κρατήσουμε. Και τις παρατήσαμε. Και χωρίσαμε. Με πλήγωσες μα δεν έφταιγες. Παραδόθηκα μετά μανίας στις δραστηριότητές μου. Τένις. Φροντιστήρια, πιάνο. Και σε πλήγωσα και εγώ. Δεν καθόμουν με σταυρωμένα τα χέρια. Να περιμένω. Και οι δραστηριότητές μου περνούσαν από πάνω σου. Φοβόμουν την επιστροφή στους γονείς μου. Δεν λειτουργούσα πια ελεύθερα. Ήταν και δική μου αναπηρία

προς την αγάπη. Τώρα πάντως το έχω σκεφτεί πολύ σοβαρά. Έχω έρθει με ελεύθερη τη θέλησή μου.

Μίλτος: Με συγχώρεσες τόσο εύκολα. Βρήκες τόσο εύκολα σε εμένα το όνειρο και τη μαγεία. Μα και εγώ σου άφησα την πόρτα ανοιχτή. Φρόντισα πολύ για αυτό. Ήταν τόσο συνεσταλμένο το ύφος σου όταν χωρίσαμε. Έμοιαζες με λιποθυμισμένη. Μονάχα ένας δειλός θα μπορούσε να σε αφήσει να φύγεις. Ένας που μέσα στον πόνο του τρέφεται με τις απατηλές του ελπίδες. Γαντζώνεται από εκεί και σιαρφαλώνει σε μια επιφάνεια. Θέλει να φτάσει στην κορυφή. Να αναπνεύσει τον καθαρό αέρα. Να βρει μια δικαίωση στον αγώνα του. Να μπει σε ένα πλοίο και να ταξιδέψει στα ανοιχτά. Να δει το ανοιχτό φως. Γιατί το ερημητήριο του είναι υγρό και σκοτεινό. Και η καρδιά του νοιώθει στενάχωρα. Ενώ αν φτάσει στο φως. Είναι άλλη προοπτική.

Κατερίνα: Τι απατηλός δρόμος. Ευτυχώς που κράτησες την αγάπη. Η αγάπη μας μήπως δεν ήταν μια μικρή θυσία; Για να κόψουμε με μαχαίρι τα αγνάθια που κρύβουν το ξέφωτο. Και δεν σε αφήνουν να δεις την πλημμύρα των αισθημάτων μου. Και το άδικο οδοιπορικό σου. Φτάνει πια Μίλτο. Τώρα είμαστε πάλι μαζί. Και μπορούμε σε αυτή τη θυσία να στηρίξουμε την ευτυχία μας. Και ο πατέρας σου λοιπόν τι λέει για όλα αυτά; Και σε άφησε μόνο σου σε αυτό τον δρόμο; Δεν είπε τίποτα;

Μίλτος: Με άφησε μόνο μου σε αυτό το δρόμο. Δεν έδειχνε μάλιστα να διαφωνεί. Πίστευε σε μια καλή έκβαση των πραγμάτων. Όπως πιστεύει και τώρα. Να τώρα το πιστεύει πως θα μου δώσει δουλειά ο Αλκιβιάδης αύριο. Και νοιώθει ενοχές που δεν έκανε τίποτα για εμένα. Ετοιμάζει λοιπόν τη μεγάλη ώρα της εξιλέωσής του. Τη μεγάλη συνώμη του. Γενικά είναι ένας μεγάλος μηχανορράφος.

Κατερίνα: Μπορεί να είναι πραγματικά τα δάκρυά του. Έστω και αν ήρθαν αργά. Και εσύ; Θα τον συγχωρήσεις;

Μίλτος: Μάλλον ναι τελικά.

Κατερίνα: Δεν το λες με την καρδιά σου Μίλτο.

Μίλτος: Η ομίχλη είχε πυκνώσει. Ήρθε και έπεσε στα δέντρα και τα λουλούδια του κήπου. Η θάλασσα έκοψε φύκια, λουλούδια και κοράλλια και τα ξέβρασε με τα κύματα ως την πλατεία. Ένα πηγάδι από αποβράσματα ήρθε στο μυαλό μου. Η σκουριά αυτή με γέμισε θυμό. Ένα τρέμουλο στη φωνή μου κινδύνευε να σπάσει. Και έτσι έγινε οργή και αντάρα. Οι σιληρές φιγούρες που έβγαιναν από το τραμ έκαναν τη γειτονιά αγνώριστη. Οι παλιές θύμησες θέλαν να επιστρέψουν μα ξαφνικά κάτι τις εμπόδιζε. Έφταιγε αυτή η ξαφνική ελευθερία ύστερα από τον εγκλεισμό της παιδικής ηλικίας. Όλα λοιπόν είχαν ξεχαστεί; Τώρα ήμουν μεγάλος και ελεύθερος. Έπρεπε να δώσω πανελλήνιες εξετάσεις και να διαλέξω κάποιο επάγγελμα. Αυτό ο πατέρας μου το τόνισε. Κατά τα άλλα μου άφησε λίγα χρήματα για να φροντίσω για το μεσημεριανό μου και εξαφανίστηκε στη Σοφία. Κάπου εκεί στο όνειρο της ομίχλης κρεμόμουν και ελισσόμουν και εγώ. Ύστερα τα σπίτια φάνηκαν πίσω από την ομίχλη σαν καινούρια. Χωρίς να μεσολαβεί τίποτα παλιό. Οι πληγές μου άνοιξαν και γίνηκαν νωπές. Προστέθηκαν και άλλες καινούριες. Τι με εμπόδιζε λοιπόν να γυρίσω στον εαυτό μου και την παλιά μου γειτονιά; Κράτησα σφιχτά ένα λουλούδι σαν να έχω να κάνω με πόλεμο. Ήθελα να κρυφτώ στον κήπο. Πίσω από τις σιαιρές ρίζες. Φοβόμουν μήπως μου χαλάσει ο ανθός. Αν έμενα κρυμμένος εκεί; Στη σιαιά; Μα γιατί όλα να είναι τόσο ωραία στον κήπο και εγώ να ζω στη σιαιά μιας τυραννίας; Η ιδέα μου μου φάνηκε κουτή. Τα απέδωσα όλα σε μια προδοσία του πατέρα. Η προδοσία με πλήγωσε. Μα έπρεπε να πάρω τη μοίρα μου στα χέρια μου. Και να φροντίσω μόνος μου για τη μελλοντική μου ζωή. Έμεινα μόνος και παγωμένος. Έπρεπε να ανασκουμπωθώ και να καταστρώσω τα σχέδια μου. Άρχισα να θυμάμαι πάλι τα πάντα. Και να αποφεύγω τις καιιοτοπιές. Και η αγάπη μας τι θα γινόταν; Ήμουν σίγουρος πως θα χωρίζαμε. Μα εγώ είχα μείνει παγωμένος. Και τα αποβράσματα της θάλασσας. Μου τα θύμιζαν όλα από την αρχή.

Κατερίνα: Τα αναφιλητά μέσα σου. Οι καινούριες σου ιδέες. Ίσως σκέφτηκα πως ήταν ένα όνειρο μόνο μέσα στο μυαλό σου. Θα επιστραφεί; Μα πότε; Δεν μπορούσα να δώσω μια λύση ούτε μια εξήγηση. Ήρθες παγωμένος. Μου πάγωσες το αίμα. Δεν ήθελες να με φιλήσεις. Έβαλα όλη την γλυκύτητά μου. Μα εσύ δεν την ήθελες. Τώρα καταλαβαίνω. Σου είχε μπει η ιδέα πως ο πατέρας σου σε πρόδωσε. Πως ίσως θα σε προδώσω και εγώ. Γιατί Μίλτο; Πόσο πόνεσα. Πόσο έπλασα. Όταν σε σκεφτόμουν να γυρίζεις μονάχος. Φοβόμουν και κοιμόμουν με ανοιχτό το φως. Ο χωρισμός μας ήταν μοιραίος. Φοβόμουν την επιστροφή στους δικούς μου. Στις δραστηριότητές μου. Κάτι έπρεπε να κάνω και εγώ. Δεν μπορούσα να μείνω με σταυρωμένα τα χέρια. Αλλά το φεγγάρι πίσω από τον φεγγίτη. Κλεισμένη εκεί με το φως. Σκέφτηκα πως η αγάπη μας ήταν μια ανοιχτή πληγή. Μια θυσία μελλοντική. Ήξερα πως άφησες την πόρτα ανοιχτή όταν έφυγες. Και αυτό με έκανε αλλόκοτη, διαφορετική. Ο καιρός περνούσε γρήγορα με τις δραστηριότητές μου. Οι γονείς μου δεν με πρόδωσαν. Βρήκα μια δουλειά όπως μου είχαν υποσχεθεί. Όλα ξεψύχησαν μέσα μου. Το τένις, οι νότες, τα γράμματα. Λιποθύμησαν και σκέφτηκα την ανοιχτή πόρτα. Δεν ήμασταν πια οι ίδιοι. Τα παλιά είχαν ξεχαστεί. Το κατάλαβα όταν σε είδα να γυρνάς μόνος σου στη γειτονιά. Ένα όνειρο ξύπνησε στην καρδιά μου. Και ήρθα και σε βρήκα.

Μίλτος: Όταν ήρθε ο πατέρας, είχαν σημειωθεί τόσες αλλαγές που με κοιτούσαν αξιοπερίεργο φαινόμενο. Το ρολόι είχε μείνει εκεί να χτυπάει πέντε. Χτύπησε ξανά. Το διόρθωσα. Και το ρολόι της πλατείας έμενε με σπασμένους τους δείκτες πλάι στα κοράλλια και τα λουλούδια. Και δεν χτυπούσε. Μα εγώ είχα αποφασίσει να φτιάξω το μέλλον μου μόνος μου. Πιάστηκα από αυτή την απόφαση και δεν έδωσα και πολύ σημασία στον πατέρα. Αυτό έπρεπε να πάρει ένα τέλος. Ήθελα να αφανίσω και τα τελευταία σημάδια βίας και τυραννίας από τη ζωή μου. Αυτός το δέχτηκε και έμεινα πάλι μόνος και παγωμένος. Ύστερα ακούστηκε η φωνή της μητέρας: «Τα άστρα φτάσαν στα σκαλιά του κήπου. Σε ποιο όνειρο κοιμάσαι;

Πού στρώνεις να κοιμηθείς λυπημένος; Ποιό λάθος σε βασανίζει; Τι βιαστικές αποφάσεις είναι αυτές; Γιατί δεν σε χωράει το σπίτι; Μη φοβάσαι να πας ενάντια στο σκοτάδι. Στου ονείρου τα σκαλιά περπάτα. Δίχως θυμό για τον πατέρα σου. Μη φοβάσαι να αγγίζεις το λουλούδι. Τις καινούριες εικόνες πίσω από την ομίχλη. Ο πατέρας σου, τώρα που μεγάλωσες, δεν ξέρει τι να κάνει και σε παρατηρεί. Φως στα εικονίσματα και τα σημειωματάριά σου. Πρόσεχε αυτό το φως. Πάντως δεν συμφωνεί με τις δραστηριότητές σου. Μα σε λίγο θα πάψει να επιμένει. Πόσο κουράστηκες. Ησύχασε».

Κατερίνα: Αυτές οι καινούριες σου ιδέες, μαζί με την προδοσία, που θα ξεχνιόταν με τον καιρό έμοιαζαν με όνειρο στο κεφάλι σου πραγματικά. Μα με είχες πληγώσει τόσο πολύ. Όμως δεν σε μίσησα. Όλα ξεχάστηκαν με τον καιρό. Έπρεπε να κάνω τόσα πολλά. Το όνειρο ξεκινούσε μέσα από τον κλειστό φεγγίτη. Μαζί με το φεγγάρι. Είχα πάρει ένα σκύλο να μου κρατάει συντροφιά. Στα μαθήματα πιάνου οι νότες λιποθύμησαν με θριαμβευτικό πάταγο. Είχα απωθήσει τόσα πολλά που μου γυρνούσαν με μια βίαιη φωνή. Ύστερα ξεψυχούσαν. Στον χώρο του σπιτιού όλα μου φαινόταν αιχμηρά. Έπιπλα και αντικείμενα. Ύστερα ξεψυχούσαν. Έμεναν σαν παγωμένα κρύσταλλα στον προσωπικό μου παράδεισο. Που είχα φτιάξει για τον εαυτό μου. Όλα εκεί ήταν καθαρά και ακέραια. Σκέφτηκα ένα δικό μας σπίτι με κήπο και με τον σκύλο μου. Ήταν ένα όνειρο που μπήκε απαλά στον προσωπικό μου παράδεισο. Άλλα χέρια είχαν αφήσει βία. Ενώ με σένα η πόρτα είχε μείνει ανοιχτή. Δίχως εμπόδια.

Μίλος: Ναι γιατί σε σκεφτόμουν. Όταν μπήκα στο πανεπιστήμιο έγραφα ένα μυθιστόρημα για την αγάπη. Για την αγάπη μας. Ύστερα το έστειλα στον κ. Αλκιβιάδη. Μαζί με κάτι άρθρα μου. Έτσι έκανα και τη γνωριμία του. Η ιδέα της προδοσίας δεν με πονούσε τόσο πολύ πια. Άρχισε να ξεχνιέται στην πραγματικότητα. Οι ιδέες αυτές ξεριζώνονταν από το κεφάλι μου. Ένοιωθα πιο ήσυχος. Καθώς τα κατέγραφα όλα στο μυθιστόρημά μου. Και τότε κατάλαβα πως

με αγαπούσες και πως δεν ήθελες να με προδώσεις. Πως σε πλήγωσα πολύ. Η ιδέα να χτίσω ένα σπίτι πάνω στο λόφο πήρε τη μορφή ιδανικού μέσα μου. Στο ίδιο όνειρο είχαμε μείνει και οι δύο. Σε περιμένα μέσα από την ανοιχτή πόρτα. Θα γυρίσει έλεγα δεν μπορεί.

Κατερίνα: Δεν φοβόσουν πια την προδοσία. Όταν ένοιωσες σίγουρος για τον εαυτό σου. Μα και εγώ κατάλαβα πως η αγάπη μας ήταν η μεγάλη θυσία. Και πως ήμασταν ελεύθεροι άνθρωποι. Και εσύ πιο ήρεμος και απελευθερωμένος. Ύστερα σκέφτηκα πως τότε το φοβηθήκαμε γιατί υπήρχε πραγματική αγάπη. Αλλιώς δεν θα υπήρχε κίνδυνος. Πάντως εγώ δεν ήθελα να σου καταστρέψω τη ζωή ούτε να σε προδώσω. Βλέπεις η αγάπη από κάπου επιστρέφει. Ίσως μέσα από τον φεγγίτη του σπιτιού μου. Ίσως στα σκαλιά του κήπου σου. Δεν μπορούμε να ζούμε μόνο για την επιβίωσή μας ή την καριέρα μας. Σημασία έχει να αγαπάμε και να ονειρευόμαστε.

Μίλτος : Φίλα με αγάπη μου. Τώρα ανήκω και εγώ στον προσωπικό σου παράδεισο.

Κατερίνα: Στον προσωπικό μου παράδεισο. Είναι όλα ήσυχα και απαλά. Το φως φέγγει δροσερό στα στορ. Η θάλασσα κουνιέται, λικνίζεται και σπάει σαν κρύσταλλο. Το φεγγάρι ζεσταίνει τις πέτρες. Κανένας απόηχος στο σπίτι. Οι νότες έχουν λιποθυμήσει και έχουν σωπάσει. Οι μπάλες του τένις που χτύπησα με δύναμη. Λιποθύμησαν και αυτές. Μόνο ένα δωμάτιο έχει μείνει θαμπό και σκοτεινό. Όταν γυρίζω στον προσωπικό μου παράδεισο μόνη μου. Και σκέφτομαι εκεί το παγερό σου ύφος. Να γίνει ένα μπουκέτο με λουλούδια. Και να μην ξαναφύγεις πια. Δώσε μου λίγη αγάπη Μίλτο. Γιατί σε νοιώθω πολύ λίγο.

Μίλτος: Θα μπει ζεστό φως στο σκοτεινό δωμάτιο. Δυστυχήσαμε και οι δύο τόσο πολύ. Τώρα δεν θα φύγω ποτέ από κοντά σου. Και θα σου δώσω όση αγάπη επιθυμείς.

(Στο ίδιο σπίτι)

Κατερίνα: Δεν υπόσχομαι και πάρα πολλά στον εαυτό μου. Δεν μου αρέσουν οι υποσχέσεις. Σπάσαν τα κλαδιά στον κήπο κάτω από τη βροχή. Ο κήπος βούρλωσε. Και τα λουλούδια φαίνονται τεράστια. Γυαλίζουν κάτω από το πολιορκητικό φως του κήπου. Μια φωτιά μου τρώει την καρδιά από την ώρα που έφυγες στον Αλιβιάδη. Το φως με ερεθίζει ακόμα περισσότερο. Μήπως πέρασα όλη τη ζωή μου με υποσχέσεις; Μήπως αυτό είναι αυτοβασανισμός; Η πραγματικότητα τώρα μου απλώνει ένα τεντωμένο σχοινί. Θέλω να το πιάσω και να δραπετεύσω. Στο όνειρό μας. Ή μήπως είναι μια περιπλάνηση μόνο; Στα δέντρα του κήπου. Όπου προσπαθώ να καρποφορήσει κάποια αλήθεια. Να πάρω κάτι από τη δική σου μοίρα. Το φως εδώ δεν λιποθυμάει. Με ερεθίζει. Δάκρυα της βροχής στο παράθυρο. Μαζεύτηκε ο κόσμος γύρω μου, πολύ μικρός, και τον κοιτώ από το παράθυρο. Όλα τρέχουν. Το φεγγάρι, οι περαστικοί, το τραμ, το ρολόι της πλατείας. Μια περιπλανώμενη μαγεία. Όταν περιμένεις κάτι είναι βάσανο. Γιατί να περιμένουμε; Οι αισθήσεις μου κουράστηκαν από την πολιορκία του φωτός και τη μαγεία. Νέκρωσαν και δεν μπορώ να αγγίξω. Τα χέρια μου είναι αδειανά. Άργησες τόσο πολύ. Τι έκανες επιτέλους τόσες ώρες στον Αλιβιάδη; Σε ανέκρινε; Σε βασάνισε; Γιατί άργησες τόσο; Και σου έδωσε τελικά τη δουλειά;

Μίλος: Μη βασανίζεσαι αγάπη μου. Μη φοβάσαι. Δεν θυμάσαι πως ξεπεράσαμε τα αισθήματα προδοσίας; Τώρα μη γυρίζεις πίσω. Στην αιχμαλωσία του αυτοβασανισμού. Γυμνά τα κλαδιά του κήπου και η μπόρα σκοτεινή. Σε έλειψε στην καρδιά της και σου έφερε τόσες θύμησες. Έβαλες και στο βάζο λουλούδια. Είσαι ένας πραγματικός θησαυρός. Πήγαν όλα καλά με τον Αλιβιάδη. Μου έδωσε τη δουλειά με κάποιους όρους. Δηλαδή θα πηγαίνω να γράφω κάποια άρθρα στην αρχή και θα παίρνω ένα μικρό μισθό. Και ύστερα θα με προσλάβει κανονικά και θα παίρνω ολόκληρο μισθό.

Κατερίνα: Και αν μας κλείσει στην αγκαλιά της η βροχή; Ο σκοτεινός καιρός; Τι θα γίνει ύστερα;

Μίλτος: Μη φοβάσαι αγάπη μου το σκοτάδι. Κάτι μου έλεγε και ο Αλκιβιάδης σήμερα για το σκοτάδι. Μα εγώ δεν το φοβήθηκα. Κατάφερα να βγω στο φως.

Κατερίνα: Τι σου είπε δηλαδή;

Μίλτος: Ήταν γεμάτος λουλούδια ο προθάλαμος. Το φως έτρεμε να σβήσει. Όλα ήταν ακίνητα σαν να μην τα άγγιξε ανθρώπου χέρι. Ύστερα το φως άρχισε να τρεμοπαίζει στα σκαλιά μια γεμάτο, μια άδειο. Αυτό με εννεύρισε φοβερά. Ανέγγιχτα είπα όλα, όπως τα άφησαν και οι άλλοι. Μα είδα πως οι σκέψεις μου ξεγλιστρούσαν σε μία ερημική αγωνία. Και ντράπηκα να παρουσιαστώ έτσι σε μία δουλειά. Ευτυχώς με βοήθησε ένας δημοσιογράφος που βρέθηκε εκεί. Είδε τον έντονο εννευρισμό μου και ήρθε και έσβησε τη λάμπα τελείως. Όταν έμεινα στο σκοτάδι με το λίγο φως του ουρανού από το παράθυρο ήρθα πάλι στους λογισμούς μου και στον εαυτό μου. Σκέφτηκα πάλι το σπίτι μας και εσένα. Η καρδιά μου αναθάρρησε. Μετά είπα πως μπορώ να δημιουργήσω μια επαφή με τον Αλκιβιάδη. Είπα πως κάποιο λάθος κυβερνά τη ζωή μου. Και αν το βρω θα κάνω μια θεαματική εντύπωση για την αρχή. Δηλαδή για να πω την αλήθεια ήταν ο μόνος τρόπος που βρήκα για να δημιουργήσω μια επαφή. Έτσι στα γρήγορα. Ύστερα μου είπε να περάσω στο γραφείο.

Κατερίνα: Σε βασάνισε από την αρχή. Είχα δίκιο να ανησυχώ λοιπόν.

Μίλτος: Το φως ήταν τόσο απαλό και τα σύννεφα σαν πούπουλα στρώθηκαν στον ουρανό. Βγήκε ένας αδύναμος ήλιος τυλιγμένος σαν σε μια γάζα. Το γραφείο έμοιαζε και αυτό με μια ακίνητη σκακιέρα. Ένα κάλυμμα κάλυπτε τα πάντα από πολλά χρόνια. Έτσι μου φάνηκε. Και ποιός θα σήκωνε επιτέλους αυτό το κάλυμμα να αποκαλύψει το περιεχόμενο; Αν δεν έβλεπα τα πουλιά να πετούν στον ουρανό και τα δέντρα να παίρνουν φωτιά κάτω από το στείρο νερό που τα πότιζε. Θα νόμιζα ότι χρειάζομαι μια ένεση στο νοσοκομείο για να μην εξοντωθώ από το σκοτάδι. Πραγματικά μόλις του έδωσα το χέρι μου όλα σκοτεινίασαν. Και είπα στον Αλκιβιάδη. Δεν νομίζω ότι βγαίνει μια είδηση με το να σηκώσεις μια

καλύπτρα. Είναι μισή είδηση. Μοιάζει πραγματικά με μια κάμπια που γεννά πάνω σε ένα ξερό δέντρο. Πρέπει να ανακαλύψεις την πραγματικότητα, όχι να τη γεννάς με τη φαντασία σου. Και αυτός μου είπε. Δεν θα μπορούσα να πω πως αυτό είναι άνευ πνεύματος. Μάλλον μοιάζει με ένα σιγανό ασίγαστο πάθος. Έτσι είναι και όλα τα έργα σου. Μου άρεσαν πολύ. Είσαι σκοτεινό ποτάμι. Αλλά που δεν στερεύει ποτέ. Χρειάζομαι κάποιον τέτοιο συνεργάτη. Είμαι ήσυχος άνθρωπος. Είμαι πολύ γέρος. Έλα να μου γράφεις μερικά άρθρα. Και θα σου δίνω ένα μικρό μισθό στην αρχή.

Κατερίνα: Τελικά αφού δεν σε στράβωσε το σκοτάδι, αυτό το εκτίμησε.

Μίλτος: Όχι, μου το είπε καθαρά τελικά. Πως ήταν λάθος μου να πιστεύω πως δεν ενδιαφέρεται για τους υπαλλήλους του. Πως τους έβλεπε με σβηστό το φως. Απλά ο ουρανός σκοτεινίαζε. Τότε κατάλαβα τη συντηρητική πολιτική του. Η καλύπτρα ήταν μόνο ένα πρόσχημα. Γρήγορα το ψεύτικο κάλυμμα σκίστηκε και το γραφείο απέμεινε ρηχό και άδειο. Ένοιωσα σαν πεταλούδα που αιωρείται σε μια λακκούβα νερό. Το βάρος μου με είχε εγκαταλείψει. Γενικά ο Αλκιβιάδης, όπως και ο πατέρας ξεχνούσε πολύ γρήγορα τα περασμένα και σε άφηγε μετέωρο. Έμοιαζε με αληθινό αίνιγμα. Η καμπάνα χτύπησε και το φως μπήκε ανάερο. Ένοιωσα σαν αερικό. Μα είχα συνηθίσει από τον πατέρα να μην αεροβατώ μόνος. Κατάλαβα λοιπόν τι μου ζητούσε. Να θυμηθώ εγώ τα περασμένα σε αυτό το γραφείο. Όταν θα αρχίσω δουλειά πρέπει να τα συζητήσουμε όλα από την αρχή. Ύστερα να θυμηθώ, να διορθώσω λάθη, να καταγράψω. Να καθαρίσω τη σκονισμένη σκακιέρα. Φαίνεται η κάμπια που γεννά την είδηση είμαι εγώ. Όλοι κάποτε βρίσκουν μια μοίρα. Και εγώ βρήκα τη δική μου. Για αυτό μια δουλειά είναι μεγάλο πράγμα και η ανεργία φυλακή. Τώρα μου ανοιγόταν μια άλλη πραγματικότητα πέρα από τα όνειρα που έφτιαχνα μοναχός. Ευχαρίστησα τον Αλκιβιάδη για τη δουλειά και έφυγα χαρούμενος.

Κατερίνα: Μίλτο πόσο χαίρομαι για όλα αυτά. Αύριο θα το γιορτάσουμε. Αλλά ξέχασα αύριο έρχεται ο πατέρας σου.

Μίλτος: Θα το γιορτάσουμε μόλις φύγει.

(Στο ίδιο σπίτι) (Χτυπάει το κουδούνι. Μπαίνει ο Αποστόλης)

Αποστόλης: Μια αυλακιά νερό ο ουρανός και σταμάτησε. Και χαράζει η αυριανή μέρα. Και ύστερα; Δεν χορταίνει ο κήπος φωτιά για να θρέψει τα λουλούδια. Μια καρδιά κλεισμένη στο σιοτάδι. Εγώ δεν έκανα ποτέ μια προσπάθεια να βγω στο φως. Ο Μίλτος όμως τα κατάφερε μόνος του. Είμαι πολύ ευχαριστημένος. Ας γίνουν χιόνι τα περασμένα. Ο Μίλτος δεν θέλει να με εκδικηθεί. Θα με συγχωρέσει. Βλέπεις, Κατερίνα, δεν θέλω να χάσω το παιδί μου.

Μίλτος: Πίσω από των δέντρων τα κλαδιά περιμένα με απαντοχή και η καρδιά μου σιρτούσε. Τα πλοία έφευγαν με λευκά πανιά. Η θάλασσα άπλωσε ένα δίχτυ. Τραχύ και σκληρό. Κρατήθηκα και λικνίστηκα εκεί μέσα στο σκοτεινό νερό. Στην προσπάθειά μου να βγω στο φως έγινα και εγώ ένα ζωτικό. Μα ξεθάρρεψα το πρωί με τον καινούριο ήλιο και ξεμούδιασα από την ταραχή μου. Τα πλοία με πήραν μαζί τους. Ήταν ένα ταξίδι γεμάτο πικρά αποφθέγματα. Χαρές και λύπες στην προσπάθειά μου να βγω από το σιοτάδι στο φως. Τύλιξα στο κορμί τα κατάρτια και τον αέρα. Ζωή και θάνατο. Ήμουν τυχερός. Είδα πολύ νωρίς το ανοιχτό φως. Τώρα είμαι εξουθενωμένος. Δεν έχω καμία διάθεση να σου κάνω την κριτική μου πατέρα. Δεν έχω καμία αντίρρηση μάλλον να σε συγχωρήσω.

Αποστόλης: Εσύ όχι. Μα εγώ; Νοιώθω εγκλωβισμένος στις ενοχές μου. Αφήστε με να βάλω τα κλάματα. Ή μάλλον όχι. Να βγω έξω στον καθαρό αέρα. Στο ανοιχτό φως. Φεύγω για τη Σοφία. Έχω τόσα να σκεφτώ μονάχος. Ω! Θεέ μου. Σας αφήνω.

Κατερίνα: Κύριε Αποστόλη. Μη φεύγετε έτσι. Ξεχάσατε το σακάκι σας. Έξω έχει κρύο. Περιμένετε να σας το φέρω. Έφυγε. Χάθηκε μέσα στο κρύο.

Μίλος: Άφησέ τον. Θέλει να πάει στη Σοφία να κλάψει. Κάτι ξύπνησε στη συνείδησή του. Πάμε και εμείς αγάπη μου. Πάμε μια βόλτα στη θάλασσα. Να εκεί πάνω στον λόφο. Τόσες φορές το έχω αναπλάσει με τη φαντασία μου. Ότι εκεί βρίσκεται το δικό μας σπίτι. Το σπίτι που θα στεγάσουμε τη δική μας ευτυχία. Πάμε να δούμε. Θα το ήθελα πολύ. Πάμε εκεί έξω στο ανοιχτό φως.

Κατερίνα: Ναι αγάπη μου. Ας πάμε.